

Всеки ден в столицата му идеха вещи билкари и хитри знахари и се молеха на неговите слуги да ги пуснат в двореца. Те се надяваха, че ще могат да му помогнат и по този начин да получат милостта и щедрите му дарове. Някои се вмъкваха при него и го тровеха с горчивите си цярове и с таинствените си заклинания, но нищо не помагаше. Вместо да се смири и успокои, владетелят ставаше още по-зъл и по-жесток. Той мъчеше така своите прислужници и роби, че дори безсърдечните сановници и съветници се отвращаваха. Но никой не смееше да му продума нито думичка. И най-слабото подозрение за укор вбесяваше богатия и силен владетел. И поради това, от страх и от дълъг навик, всички и навсякъде само му се усмихваха и се чудеха как да му угодят. Твърдите и спокойни възражения на Орфея ги смразиха от страх. Но те виждаха, че в господаря им беше настъпила дълбока и необяснима промена. Изведнъж в този тих и далечен край, дето той дойде да търси някакъв целебен извор, едно малко опърпано овчарче преобрази сърцето му като с магия, укроти душата му, както магьосниците от далечния изток укротяваха с блясъка на очите си най-отровните змии. Погледът на този мрачен човек се отвори, върху сбръчканото му черно лице за пръв път видяха да цъфва усмивка. Наистина, песните на момчето бяха вълшебни, но и злото в душата на този човек беше дълбоко и безкрайно.

Целият стан се преобрази. Изчезна оная мъртвешка строгост, която всички носеха още от далечната и красива столица. Всички сановници, съветници, управители, прислужници и работници се развеселиха, започнаха да си посвирват, затананикаха си. Инък никой не смееше да подсвирне с уста или да запее, защото това сърдеше вечноне-